

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 565/2016
16.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиље С.Б. из П., чији је пуномоћник Д.С., адвокат из Н.С., против туженог М.Г., предузетника М. Месарско-трговинске и угоститељске радње из С., чији је пуномоћник Г.Ј., адвокат из Н.С., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2277/15 од 05.11.2015. године, у седници одржаној 16.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2277/15 од 05.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1054/13 од 01.04.2015. године, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиљи накнади нематеријалну штету исплатом 808.000,00 динара за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, 320.000,00 динара за претрпљене физичке болове, 280.000,00 динара за претрпљени страх и 160.000,00 динара за душевне болове због наружености, као и да јој накнади трошкове парничног поступка од 269.760,00 динара, све са законском каматом почев од 01.04.2015. године до исплате, док је преко досуђених до тражених износа (ближе одређених првостепеном одлуком), тужбени захтев одбијен, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2277/15 од 05.11.2015. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу којим је одбијен тужбени захтев и у делу којим је одлучено о трошковима поступка, тако што је обавезан тужени да тужиљи поред износа досуђених првостепеном одлуком плати још 326.000,00 динара за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, још 80.000,00 динара за претрпљене физичке болове, још 70.000,00 динара за претрпљени страх и још 140.000,00 динара за душевне болове због наружености, као и

да јој на име накнаде трошкова парничног поступка плати још 114.180,00 динара, а све са законском каматом од пресуђења до исплате, док је у преосталом делу жалба тужиље одбијена, а жалба туженог је одбијена у целости, као неоснована и првостепена пресуда потврђена у преосталом делу. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади и трошкове жалбеног поступка од 88.920,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се ревизија може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужиља је била запослена код туженог, на радном месту трговац-месар и то до 09.07.2012. године у месари туженог у А., а од наведеног дана, када је и повређена, у објекту туженог у С.. Тужиља је повређена 09.07.2012. године, око 09,00 часова, на тај начин што је у намери да самеле комад меса, на машини за млевење произвођача Т. К., тип ММ, ставила месо на тацну на врху машине, на којој се налази отвор кроз који пролази месо до пужа машине, а потом прстима десне шаке потискивала месо у отвор машине, при чему јој је пуж захватио шаку и одсекао јој све прсте. Утврђено је да је том приликом заштитни прстен, који спречава да до оваквих повреда дође, био померен у страну и није се налазио изнад отвора машине. Такође је утврђено да се машина за млевење меса на којој је тужиља радила у А. и за коју је била обучена за рад, разликује од машине у објекту у С., на којој је дошло до повређивања тужиље, да обука за рад на машини у А. није оспособило тужиљу и за рад на машини у С., јер простор између пужа и тацне на врху машине у А. је таквих димензија да онемогућава да шака и прсти руке прођу кроз тај отвор, тако да је тужиља на тој машини могла прстима потискивати месо у отвор без опасности да јој прсти или шака буду захваћени пужем машине. Поред тога што тужиља није обучена за рад на новој машини, она није била упозната ни са радом и карактеристикама нове машине. Утврђено је и да пре преласка тужиље на рад у С., где је требало да ради, између осталог, и на машини за мелевање меса на каквој никада пре тога није радила, тужени није предузео ни једну меру предвиђену Законом о безбедности и здрављу на раду и Правилником о мерама и нормативима заштите на раду, имајући у виду да тужиљу није оспособио за рад на новој машини, нити ју је упозорио са свим врстама ризика на пословима које јој је поверио и начинима отклањања ризика, посебно у вези руковања машином за млевање меса. При том, машина за млевање меса на којој није постављен заштитни прстен или је смакнут, односно није изнад отвора машине, како је то било у моменту повређивања тужиље, представља машину која не испуњава прописане мере безбедности, односно представља неисправну машину, па у складу са одредбама Правилника, тужени као послодавац запосленима није смео допустити рад на таквој машини, али је он

пропустио да поступи на овај начин (није забранио рад на небезбедној машини). Оценом свих напред наведених чињеница, као и налаза и мишљења судског вештака, побијаном одлуком утврђено је да нема пропуста и доприноса тужиле настанку повреде.

Повреда коју је тужиле задобила 09.07.2012. године - ампутација прстију десне шаке (код палца и кажипрста је преостало мање од 1/3 чланка, а преостала три прста ампутирана до нивоа корена прста), квалификује се као тешка телесна повреда. У време повређивања и након тога – у периоду лечења и рехабилитације, тужиле је трпела физичке болове и страх, у временском трајању и по интензитету како је то утврђено оценом налаза и мишљења судског вештака, а као трајна поселдица предметног повређивања, дошло је и до наружености тешког степена. Због претрпљеног страха, али и заосталих физичких последица повређивања (недостатак прстију на десној шаци), код тужиле је дошло и до трајне последице у виду посттрауматског стресног поремећаја, због чега је у једном периоду и хоспитализована на одељењу за психијатрију, па имајући у виду све ове трајно заостале последице, код тужиле је дошло до укупног умањења животне активности од 62%. У вези овог штетног догађаја, тужиле је Wiener stadtsche осигурање исплатило 106.000,00 динара за утврђени инвалидитет од 53%, по основу осигурања од незгоде.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, побијаном одлуком делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиле накнади нематеријалну штету у досуђеним износима.

Врховни касациони суд налази да се неосновано ревизијом тужене указује на погрешну примену материјалног права.

Наиме, одредбом члана 119. став 1. тачка 3. и члана 164. Закона о раду («Сл.гласник РС» бр.24/05, 61/06 и 54/09), прописано је да ако запослени претрпи повреду или штету на раду, или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету. У конкретном случају, тужиле је у моменту повређивања обављала послове свог радног места, на начин како је то чинила у претходном објекту туженог и на начин на који је радила на машини за коју је била обучена, при чему од стране туженог као послодавца није упозната са карактеристикама, начином рада и ризицима у вези рада на новој машини, нити је била обучена за рад на њој, при чему машина није испуњавала ни неопходне безбедносне мере, јер је заштитни прстен био померен са отвора машине. Имајући ово у виду, другостепени суд правилно налази да у конкретном случају нема места примени правила о подељеној одговорности, у складу са чланом 192. ЗОО, јер је тужиле повреду задобила без своје кривице и без свог доприноса настанку штетног догађаја или повећању штете, па применом одредбе члана 164. Закона, има право на накнаду од туженог за штету коју је претрпела и коју трпи због повреде задобијене на раду.

Утврђено чињенично стање оправдава и досуђивање правичне новчане накнаде за тражене видове нематеријалне штете, у складу са одредбом члана 200. Закона о облигационим односима. При том, код одмеравања висине штете, другостепени суд је адекватно и правилно утврдио све околности овог случаја које су од утицаја на одмеравање висине штете и то: дужину и интензитет претрпљених

физичких болова и страха, карактер и врсту задобијене повреде и трајно заосталих последица на животну активност тужиље као и на њен естетски изглед, али и време протекло од штетног догађаја. Узимајући у обзир све ове чињенице, као и сврху и циљ коме накнада нематеријалне штете служи (ублажавање последица душевних болова), по оцени Врховног касационог суда, побијаном одлуком је правилно утврђена висина износа који представљају правичну накнаду за сваки од тражених видова нематеријалне штете, уз умањење штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности за висину износа који је тужиљи по овом основу већ исплаћен од стране осигуравајуће организације.

Наводима у ревизији којима се оспорава оцена изведених доказа, заправо се оспорава утврђено чињенично стање, па их овај суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**